

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 17 - 25 Kuruş

8 - Eylül - Çarşamba - 1948

GÜNDEM GÜNE ENDİSESİ ARTAN BAYAN AN, GILDAMIN DOĞULU İLE ALAKADAR OLMUŞ OLANDIR. MORRİSE VAZİYETİ ANLATIR.

BENİ TESKİN ETMEK İÇİN, YALAN SÖYLEDİĞİNİ ZANNEDİYORUM. UZUNU İZİNDEYİM.

ONU BANA GÖNDERİN. KONUSUP HALETİ RUHİYESİNİ TETKİK EDERİM. TORUNUM JESSİ İLEDE ARKADAŞLIK EDER.

FILHAKİKA KÜÇÜK JESSİ BİR İKİ GÜN İÇİNDE GILDAYA BAĞLANIP SIKI FIKI ARKADAŞ OLUYOR. BÜTÜN GÜN BERABER DİRLER. GILDA PİYANO ÇALAR KEN JESSİ'NE BÜSBÜTÜN BAĞLANDIĞINI HİSSETNEKTEDİR.

Müthiş Hakikat

SEN ARKADAŞLIĞIN NE DEMEK OLDUĞUNU BİLMİYORSUN. SONRA KORKUYORSUNDA DAHASIDA VAR. ANNEM BENİ HİÇ ÇEKEMİYOR.

NIHAYET GILDA BİR GÜN ONA HERŞEYİ ANLATMIYA KARRAR VERİR.

YARDIM ETMESİ İÇİN WESSELOWSKY'YE YAZMAK İSTİYORUM ANNEM BIRAKMIYOR MEKTUBU POSTAYA ATTIYERSEN.

HADENKİ ANNEM RAZI DEĞİL, BEN ATANAM ÖYLEYSE.

İSTE BU DOĞRU DEĞİL. BEN ŞİMDİYE KADAR MANEVİ BİR ANNENİN BU KADAR SEFKATİNE KASLANA DİY.

GILDA YERİNDEN FİRLAR. YÜZÜ SAPSARIDIR.

NE MANEVİ ANNEM!

GILDA AFFET! BALDIZINI SANIYORDUM.

NEYİ VE NEREDEN BİLECEK HİSİM?

GILDA BELKİ DE BEN YANLIŞ DUYULUYORDUM.

GILDANIN GÖZLERİ DÖNER

SAYFAYI ÇEVİRİN.

JESSİNİN AĞZINDAN KAÇIRDIĞI SÖZLER GILDANIN ÜZERİNDE BÜYÜK BİR TEPKİ YAR-
TI. O MA-
DAM AN'I SADECE MERHA-
METSİZ HA-
KİKİ ANASI BİLİYORDU
ŞİMDİ İSE
DOKTOR MORRISIN
TORUNU KENDİSİ-
NE MANE-
Vİ BİRA-
NADAN BAŞET-
MEKTEDİR.
GILDA AR-
KABAŞI-
NA SORU-
LAR SO-
RAR.

17/34

HAYDI SAMİMİ OL! BANA
HERŞEYİ SÖYLEMELİSİN
ANLAYORMUSUN HER ŞEYİ.
ARKADAŞLIĞINI İSPAT ET-
MELİSİN.

BÜYÜK BABAM-
LA BÜYÜK ANNE-
ME BİR ŞEY SÖY-
LEMEYECEĞİNE
YENİN ET.

KİMSEYE BİRŞEY SÖYLEMEYE-
CEĞİM ANLAT.

BİRAKSAM KANA-
PENİN ÜSTÜNDE
UYULUYORDUM. AN-
NEM. TEYZEMLE KONU-
SLUYORDU. BİRARA BÜ-
YÜK BABAM "GILDA ANA
BENZEMEZ, ÇÜNKÜ A-
SİL ANASI O DEĞİL DE-
Dİ. AN ONU EVLADI MA-
NEVİ EDİNDİ"

GECE GIL-
DANIN GÖZÜ-
NE UYUKLU GİR-
MİYOR.

BUNU DAİMA HİSET-
MİŞTİM. DEMEK ANNEM
DEĞİL. O HALDE KRİS-
SİDE ABLAM DEĞİL.
ONU NİYE O KADAR
SEVİYORUM? ACABA
ONUNLA BÜYÜDÜĞÜM
İÇİN Mİ? ÖYLE OLSA
ANNEMİ DE SEVERDİM...
BELKİ JESSİ ANLIYAMA-
MIŞTIR!

BAŞRAHIP BU BENİM İÇİN ÖLÜM DİRİM MESELESİ.
DOĞULUMUN KAYD EDİLDİĞİ DEFTERİ GÖRMEK İSTERİM.

MAKSADIN NE
KIZIM?

ERTESİ GÜNÜ GILDA BAYAN ANDAN GİZLİ OLA-
RAK BAŞRAHİPLE KONUŞMAGA GİDER.

ARTIK ON SEKİZ YAŞIN-
DAYIM. HERŞEYİ ÖĞREN-
NEK HAKKIM. ANNEM
MANEVI BİR KIZ OLDU-
ĞUMLU SÖYLEDİ. İNANMA-
DİĞİM İÇİN HAKİKATİ ÖĞ-
RENMEK İSTİYORUM.

GILDA ANNENİN
SÖZÜNE NİYE İNAN-
MIYORSUN? MAHAZA
HAKİKATİ ÖĞREN-
MEN YERİNDE
OLUR. İSTE DEFTER.

RAHIP RAFTAN BİR DEFTER ALIR AÇAR. DEFTERDE
GILDANIN ANASININ VE BABASININ MEÇHUL OLDU-
ĞU YAZILIDIR. BİR AYLIKKEN MADAM AN İLE KO-
CASI TARAFINDAN EVLAT EDİLDİĞİ KAYDI VAR.

ACABA BENİM HAKİKİ
ANAM BABAM KİM?

BU BİR SIR. BUNU
ASLA SÖYLEYEMEYİZ,
VE DÜNYADA HİÇ KİM-
SEDEN DE ÖĞRENE-
MESSİN KIZIM.

ARKASI VAR.

MAYMUN

ELİ

Nakleden: M.C. GÜNDOĞDU

Fırtınanın dışarıda inim inim inlediği bir gece, ev sahipleri, misafirin çevresini almış, anlattıklarını dinliyorlardı.

Misafir, Binbaşı Dövgün'dü. İhtiyar baba, anne ve delikanlı oğul, etrafında oturmuşlardı. Adam gördüklerini anlatıyordu. Bir ara, cebinden kupkuru siyah bir şey çıkararak:

— Maymun eli! dedi.

Sordular:

— Ne maymun eli?

— Bana bir Hint fakiri vermişti. Bir maymunun eliymiş... Bu el, üç insanın, üç değişik dileğini yerine getirirmiş!

— Denediniz mi?

Binbaşı Dövgün biraz sararmış göründü:

— Diledimdi. Benim dileğim oldu! dedi. Bir başka arkadaşım da dilemişti. Onun ne olduğunu bilmiyorum. Üçüncü dileği dileyenin başına da büyük bir felâket geldi.

— Eh... Mademki dilekler bitmiş, artık ne diye yanında taşıyorsun?

— Başkalarına da felâket getirmesin diye... Ama artık başımdan defetsem fena olmayacak...

Ve ayağa kalkıp sobaya doğru yürüyecek olunca, ev sahibi ihtiyar:

— Dur! diye atıldı... Sana lüzumu yoksa bana ver!

Binbaşı itiraz etti:

— İsteme benden! Sonra pişman olursun.

Fakat ihtiyar arkadaşı, kuru maymun elini kaparcasına almıştı.

— Nasıl dilenirmiş bu? diye tekrar sordu.

— Sağ eline ahır, dileğini söyler-sin... Fakat vazgeç...

— Olmaz, olmaz!

Bir müddet daha konuştular. Sonra binbaşı çıkıp gitti.

Aradan bir saat kadar geçmiş, dışarıda fırtına son şiddetini bulmuş, oturacak soba başından daha uygun hemen bir yer kalmamış gibiydi.

İhtiyar hâlâ bir karar veremiyordu. Dışarıda rüzgâr çılgıncasına her bulduğuna saldırmaya başladı. Görünmez bir düşman gibi pencere-lere ve kapılara hücum ediyor, çığ-lıklar basıyordu.

Baba birdenbire elini havaya kaldırdı ve söylendi.

— Ey el... bize beş yüz lira ver...

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz benzi sapsarı kesildi. Oğlu tut-masaydı arkası üstü düşecekti... Ana da koştı:

— Ne var? Ne oldu? zz

İhtiyar, maymun elini masanın üstüne attı, güç halle kekeledi:

— Titredi... titredi... elimin i-çinde titrediğini duydum.

Tekrar kendini toplamıştı...

Rüzgâr yine uğuldadı... Birdenbi-re kulak kabarttılar... oda kapısı sarsılır gibi olmuştu. Üçünün de baş-ları dönüyor gibiydi. Vücutlarını bir sıcaklık basıyordu. Sanki sobanın a-levleri, vücutlarını kızgın kuşak-lar gibi sarıyorlardı. Babanın du-dakları kurumuştu. Masanın üzerin-den su bardağını almak istedi fakat eline maymun parmaklarının kuru kemiklerinden başka bir şey geçme-di.

Ertesi sabah hava gene açmış, neş'eli bir güneş, yeri, göğü ışıkları-na boğmuştu. Baba da oğul da iş-lerine gitmişler, ana evde kalmıştı. Öğleye doğru gözü pencereye ilisti.

Kapının önünde yabancıların birinin kararsız kararsız dolaştığını gördü. Adam, kendinde kapı çalmağa güç bulamıyormuş gibi, bir uzaklaşıyor, bir yaklaşıyordu.

Ana nihayet kapıyı açarken ada-mı çağırdı ve kendisini şaşkın şaş-kın selâmlıyan yabancıya isteğini sordu.

Yabancı sıkıla sıkıla yanaştı. Üs-tü başı temizdi. Selâm verdi:

— Beni... dedi, oğlunuzun çalış-tığı fabrikanın direktörü gönderdi.

Ana merakla sordu:

— Ne oldu?

Aklına bir akşam evvel binbaşı-nın söylediği «felâket» sözü geliyor, fakat bir türlü bunu düşünmek, böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmak istemiyordu.

Yabancı, gözleriyle yerleri süze-rek:

— Metin olunuz... dedi.

Ana hıçkırmağa başlamıştı, ar-tık inanmak istemediği şeyin oldu-ğunu aklı kesmişti; yabancı devam etti:

— Oğlunuzun başına bir kaza geldi...

— Öldü mü? Ah o mel'un el...

Yabancı bir şey anlamamıştı:

— Hayır! dedi. Eline bir şey ol-madı. Fakat oğlunuz çarklar ara-sında kaldı...

Zavallı kadın bir çığlık atmış koltuğa yıkılmıştı. Mendilini yüzüne kapatmış sessiz sessiz hıçkırıyordu.

Yabancı elini cebine atarak:

— Fabrika müdürü, şimdilik beş yüz lira gönderdi.

İşte babanın dileği beş yüz lira gelmişti. Fakat oğlunun hayatı pa-hasına...

Kadın inliyordu:

— Ah uğursuz el... Uğursuz el...

Aradan bir hafta geçmişti. Bütün bu hafta içinde ana ile baba bir ge-ce bile göz yummamışlar, zavallı ih-tiyarlar daha beter görmüşlerdi.

Şimdi sobanın başında oturuyor-lardı. Baba tavana dalmış, ana da o bitip tükenmiyen düşüncelerine gömülmüştü...

Birdenbire kadının gözleri parlar gibi oldu:

— Aklıma bir şey geldi, dedi. Maymun eli nerede?

— Salonda, konsolun üzerinde...

— Biz bu elden iki şey daha is-tiyebiliriz değil mi?

— Bir tanesi yetişmedi mi?

— Hayır... Bir şey daha istiyeye-ğiz... Haydi al getir... Çabuk... On-dan oğlumu istiyecaksin... Anladın mı? Oğlumu istiyorum.

— Haydi karıcığım artık yerine yat. Sinirlerin fena halde bozulmuş.

Kadın ağlıyor ısrar ediyordu.

— İlk istediğimiz oldu; ne için ötekiler olmasın?

— Mümkün değil... Düşün ki oğ-lumuz öleli bir hafta oldu. Hem ben bunu yapamam, korkarım.

— Korkak! İnsan oğlundan kor-kar mı?

Nihayet zavallı ananın yalvar-malarına dayanamayan adamcağız aşağıya inerek salondaki konsolun üzerinde duran eli alıp getirdi. Fa-kat bir türlü istiyeceğini istiyemi-yordu. Kadın:

— Haydi... diye haykırdı. İstese-ne...

— Korkuyorum...

— İste...

Adamcağız elini kaldırdı:

— Oğlunun dirilmesini istio-

Kadın: « Aman Allahım, bu oğlum galliba! » diye söylendi.

rum!.

Sonra kurumuş maymun elini fırlatarak bir sandalyeye çöktü. Ana pencereye gidip perdeleri açtı.

Az sonra her ikisi de yataklarına yattılar.

Ağır, ezici bir susuş... Dışarıda merdivenin basamakla-rından biri gıcırdadı. Bir fare koştı. Erkek bütün cesaretini topluya-rak yatağından kalktı. Mumu yak-mak için bir kibrit çaktı. İlk adımda elindeki kibrit söndü. Durup ikin-ci kibriti yakmak istedi.

Tam bu sırada, odanın kapısına, ancak ısıtılacak kadar hafif vurul-

du.

Adamın elindeki kibrit kutusu düştü ve tahtaların üzerine sağıldı.

Kapıya ikinci defa vuruldu...

Adam geri dönüp karısının yanı-na geldi.

Üçüncü bir vuruluş...

Ana da duymuştu... Kulak ka-barttı:

— Bu ne? dedi.

Babanın dişleri birbirine çarpı-yordu:

— Hiç... Bir fare olacak, dedi.

Bu sırada kapı yeniden vuruldu.

Ana: (Arkası 14 üncü sayfada)

Ölüm

TİMARHANESİ

Yazan: Edvard Brooker

Çevirenler: İ. ve T. Karamahmut

Babam içkiye pek düşkündü. Onun bu hali beni sokaklarda dolmağa, tesadüfün karşısına çıkardığı kimselerle arkadaşlık etmeğe mecbur ederdi. Bu insanların beni kötü yola sevk etmiş olduklarını, en fena hareketleri çekinmeden yapmağı onlardan öğrenmiş olduğumu belki tahmin edemezsiniz. Az zaman sonra onların cinayetten bahsettiklerini de işittim. Yanımda beni bu kötü yoldan çevirecek kimse yoktu. On sekiz yaşında iken beni de

Ellen Rıçırs mahkûm olduğumu öğrenince kaçabilmem için birçok plânlar hazırladı işe de hepsi neticesiz kaldı. Nihayet kızcağız uğraşarak muazzam bir firar plânı hazırladı ve kaçtıktan sonraki vaziyeti de göz önünde tutup takip edileceğimi de nazarı itibara alarak bana sakın bir saklanma yeri temin için de bu kasabaya yerleşti. Yaptığı tahkikat neticesinde timarhanenin, saklanmak için en ideal yer olduğuna kani olarak hastabakıcı

Kaçış ustaca hazırlanmıştı. Eski dostlardan Mak, kararlaştırdığımız yerde otomobille beni bekliyecekti. Kendimi arabada bulunca çocuk gibi sevindim. Fakat acele ediyordum. Zira polis arkamdaydı. Arabayı deli gibi sürüyorduk. Ama bir arıza çıkınca durmağa mecbur olduk. Zavalı Mak direksiyon başında öldü. Kendimi derhal arabadan yere atarak kurşunlardan mucize kabilinden kurtulabildim. Nehre atladım. Hastahaneye giderek Ellen'i bulacaktım. Bir pot kırmamak ve dikkati çekmeden binaya girebilmek için kendimi hapishane müdü-

«Oldukça şiddetli bir çarpışmadan sonra üç kişi temizliyerek...»

yanlarında ve ellerimizde silâhlar olduğu halde Plymoth bankası soygununa iştirâk ettirdiler. Payımıza düşen para ile iyi günler geçirdik. Fakat bu işe bir defa başlayınca artık arkası gelmiyor. İnsan, öldürdükçe öldürmek istiyor. Sanki başkalarını öldürerek çektiğim sefaletin intikamını alıyormuşum gibi geliyor bana...

Bir ara geldi ki kendi başıma ve kendi hesabıma çalışmaya başladım. Ne diye kazandıklarımı başkalarıyla paylaşacaktım? Nihayet eski karagün dostlarımdan bir kaçını etrafıma toplayarak kendi çetemi kurdum. Doklara yanaşan yüklü gemileri soymağa başladım.

Bu vaziyet, polisin bizden şüphelenmeğe başladığı ve nihayet beni enselediği güne kadar devam etti. Cezanın yüklüsü bana rastladı. Üç sene hapse mahkûm oldum.

Mahkûmiyetimi bitirince yeni, yeni plânlar kurmağa başladım. Cesaretim ve soğukkanlılığım bana büyük işler yapmak imkânını veriyordu. Dikkatle hazırladığım bir plâna en büyük bankalardan birini soymağa karar verdim. Fakat işler hiç de tahmin ettiğim gibi gitmedi. Talihim dönmüştü. Oldukça şiddetli bir çarpışmadan sonra üç kişi temizliyerek ve bir sürü de yaralı arkadaş vererek enselendik. Mahkemede idamıma karar verildi. Fakat polislerin benim tarafımdan öldürülmemiş olduğunu isbat eden avukatlarım sayesinde cezam müebbet küreğe tahvil edildi. Bunun üzerine Blekmur hapishanesine gönderildik.

Yakalanmadan evvel zeki ve becerikli bir kadınla tanışmıştım.

diye oraya yerleşti.

Vakit geçiyordu. Fakat Ellen cesaretini kaybetmediği gibi bana da mütemadiyen cesaret veriyordu. Böylece aradan tam üç sene geçti. Bu müddet zarfında haberleşmemize devam ediyorduk. Nihayet bir gece firar plânımızı tatbik edebildik.

rü yerine koyarak başhekimiyi uyardırmağı tasarladım. Bu zaman zarfında plânımı hazırlıyabiliyordum. Teğbütt tehlikeliydi. Fakat diğer taraftan ipe çekilmek de vardı. Doktoru aldattım. Bicare adam hakikî Butler'in karşısında bulunduğundan bir an bile şüphe etmedi. Fakat uşak benden şüphelenmişti. Belki de

biraz sonra gelecek polisleri beni tarif edecekti. Bu yüzden onu ortadan kaldırmak elzem olmuştu... Çaresiz, onu temizledim.

Bir an durdu. Sonra, kendine bakanlara aldırış etmeden devam etti:

— Polis peşimdeydi. Doktor da cesedi bulmuş ve karşına dikilmişti. Ama ben önceden ihtiyatlı davranıp telefon tellerini sökmüştüm. İhtiyarı da ölümle tehdit ederek korkutmak zor olmadı. Perde ile gizlenmiş olan bir kapının arkasına saklandım ve doktor polisi, oyalarken ben de bahçeye atladım. Bahçede de tesadüfen Ellen'e rastladım. Karşılaşmamız heyecanlı oldu. Kız bana tarif ettiği odasına çıkmanızı söyledi. Polisleri oyalamak için de bir bayılma numarası icat ettik.

Sonra yanıma gelince vaziyeti esaslı bir surette gözden geçirdik. Yakalanmam ihtimalim kuvvetliydi. Ancak Ellen'in parlak bir fikrini tatbik etmek suretiyle kurtulabilirdim. Hastahanedekilerden birinin yerine geçmek! En uygun insan başhekimdi. Onun yerine geçmekle bütün tehlikeleri önlemiş olacaktım. Ellen ile hazırladığımız bir plân dahilinde doktoru ortadan kaldırmak için bir dakika tereddüt etmedim. Muavin Smit dışarıda durmadan aramalarına devam ediyordu. Cesedi ortadan kaldırmak bir mesele oldu. Nihayet bunu Ellen halletti. Cesedi, ondaki anahtarlarla açtığımız mahzene indirdik. Burayı araştırmak kimsenin aklına gelmezdi. Zaten burasını bilen yoktu.

Doktorun yerine geçebilmek için bütün dikkat ve maharetimle onun yüzünü taklit ederek mükemmel bir makyaj yaptım. Ellen her şeyi evelden hazırlamış olduğu için doktorun kılığine girmek de zor olmadı. Fakat ne de olsa böyle sahte bir kılıkla ortalıkta doluşmak tehlikeliydi. Bir hastalık icat ederek mümkün mertebe kimseye görünmemek suretiyle o işi de hallettik. İhtiyar doktorun bu hâdiseler yüzünden sinirlerinin bozulmuş olması, kimseyi hayrete düşürmedi. Hattâ muavin Smit bile doktorun hastalanmasına acıdı.

Cinayetlerini soğukkanlılıkla anlatan Butler, sözüne devam etti:

— Ellen'i istediğim zaman gördüğüm için hastahane de olup bitenleri ondan haber alıyordum. Eski arkadaşlarla da muhabereye girişmiştik. Nitekim beklediğimden daha kısa bir zamanda iki arkadaşım, Barret ve Dempster iki deliymiş gibi hastahaneye geldiler. Fakat maalesef onlarla beraber hastahaneye bir de üçüncü deli getirilmişti, ki bu da sizsiniz Mister Palmer!

Palmer:

— Eh, dedi, deli diye çeteyi buraya sokmak sizin aklınıza gelir de, polisi sokmak bizim aklımıza gelmez mi?

Haydut tekrar söze başladı:

— Getirilen üçüncü delinin polis teşkilâtına mensup şöhetlerden biri olabileceğini zerre kadar aklıma getirmemişim.

— Muavin Smit sayesinde hastahane de, rahattık. Fakat deliler arasında kalmak hoşuma gitmiyordu. Diğer taraftan da hastahalamı uzayıp gidiyordu. Can sıkıntılarımızı defetmek için arkadaşlarla ara sıra buluşuyorduk. Fakat bu iş tehlikesiz değildi. Nitekim bir gece Smit, az kalsın bizi yakalayacaktı. Kafasına vurup bayıltmak suretiyle hakkından gelebildik.

Smit söze karıştı:

— Peki, sen odandan nasıl çıkabiliyordun?

— Ben mi? Bizim kıratta adamlar için bunlar çocuk oyuncaklarıdır. Nitekim bir gün sizi deli zannedip bir hücereye kapadıkları zaman biz de rahat rahat tertibatımızı tamamlamıştık. Sonra oradan nasıl kurtulduunuz, bilemiyorum doğrusu!

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

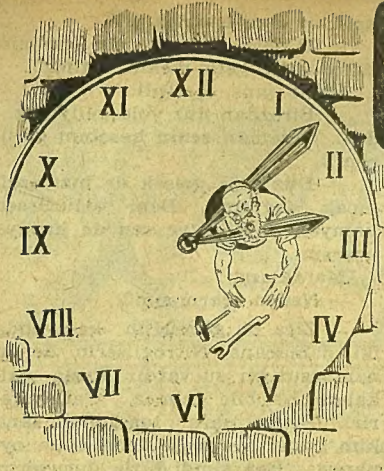
Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

MUKADDERAT Saati

Herkes İtalyaya seyahate gider ve herkes Floransa'ya uğrar. Ama benim gibi herkesin saati Floransa'da bozulmaz. Baktım, saat işlemiyor. Bozuk, bir saatle ne diye keyfimi kaçırayım?. Hemen saatçi Luici Sazetti'ye gittim. Sazetti, şehrin en namı saatçilerinden biriydi ve tamir büyük olmazsa, ekseriya insanın saatini, gözünün önünde tamir edip verirdi. Tabii, bu tamir esnasında birazcık beklemek icap ederdi. Ederdi ama Sazetti, bu müddeti, gayet eğlenceli geçirecek hikâyeler anlatmasını pek iyi becerirdi.

Dükkanına girince Sazetti'ye saati pek aksi bir suratla mı uzatmışım nedir? İhtiyar basbayağı alındı. Gözlüklerinin altından yüzüme bakarak:

— Yoksa saatinizi iyi tamir edemiyeceğimden mi korkuyorsunuz monsinyore?. dedi. Merak etmeyin, benim gibi mukadderat saatinin çalacağı saniyeyi yakından görmüş olanlarda hile hud'a olmaz... Ben, yapamıyacağım işi elime almam...

Ve bir yer göstererek ilâve etti:
— Oturun da, hem saatinizi tamir edeyim, hem de ne demek istediğimi anlatayım... Efendim, ömrümde bir kere suç işledim... Ufacık bir suç... Onu da işlemiyecektim ya âdeta mecbur oldum... Hiç unutmam, bir Mayıs günüydü. Böyle, bugün gibi günlük güneşlik bir gündü. Dükkanına bir yabancı müşteri girdi. Söyle iri siyah gözlü, gayet koyu esmer yüzü bir adam. Bana: «Uruguay'lıym!» dedi.

Tamir için uzattığı saat, bir hayli kıymetli bir nesneydi. İlk bakışta böyle olduğu anlaşılıyordu. Saatin yüzündeki rakam tablasının kenarında beş tane zümrüt vardı.

Bu müşteriye, saati tamir edinceye kadar beklemesini söyledim. Zaten uzun boylu bir tamir işi de vardı denemez. Yarım saat ancak uğraştırırdı beni... Fakat müşteri, vakti olmadığını söyleyerek reddetti. Oturduğu otel yakındaymış. Yarım saat sonra gelecek alacakmış... Ne yapalım? Öyle olsun dedik.

Ama ben saatin tamirini bitirdiğim vakit on beş dakika ancak geçmişti. Bir yandan saate bakıp dururken bir taraftan da aklıma kötü kötü şeyler geliyordu. Şu zümrütlerin birer tıpkısı bende vardı. Şu farkla ki bende kiler zümrüt taklidi camdı. Acaba dedim, şu camlardan birini, zümrütlerden biriyle değiş etsem, farkedilir mi?. Ve dediğimi yaptım da... Hakikaten hiç fark olmuyordu. Bu sırada vicdanım sızladı. Bu, kendimi bildim bileli ilk hırsızlığımı... Tekrar camı çıkarıp hakiki zümrüdü yerine takmaya karar verdiğim sırada dükkanın kapısı açılıp da Uruguay'lı müşteri girmiş mi?

Tabii saati adamcağıza sunduk. Yalnız giderken gayriihtiyari:

— Saatiniz çok kıymetlidir bayım... Dikkatli kullanın!

Demekten de kendimi alamadım. Adam, dükkanından çıkarken:

— Bilirim, sahi güzel saatdir!.. dedi.

Tamir ücretimi verip çıktığı vakit ben de basbayağı bir hırsız olup çıkmış bulunuyordum.

Fakat aradan iki saat mi geçti, üç saat mi nedir? Dükkanımın kapısı tekrar açıldı ve Uruguay'lı müşteri yine içeri girdi. Anlattığına göre, demince dükkanından çıkarken söylediğim sözlerden şüphelenmiş, saati götürüp bir kuyumcuya muayene ettirmiş ve üstündeki beş zümrütten birinin sahte ve âdi cam olduğunu meydana çıkarmıştı. Fena halde kızgın görünüyordu. Zümrüdü çıkarıp yerine cam parçası takanın ben olduğumu da biliyordu. Hemen zümrüdü yerine takmazsam, polise verecekti beni...

Kendisine ne düşündüğümü, ne yaptığımı ve sonra nasıl pişman olup hatamı tamir etmek üzere iken kendisinin çıkageldiğini anlattım. Sükunetle beni dinledi ve dedi ki:

— Doğrudur... Tesadüfler insanı hırsız yapar. Fakat aynı tesadüfler, hırsız cezalandırılır da... Zira tesadüflerin anası birdir: Vakit!.. Sadece vakittir!..

Zümrüdü yerine taktıktan sonra çıkıp giderken:

— Vaktin ölçüsü de saatdir!.. dedi. Siz saatçisiniz... Saatlerle çok oynarsınız... Dikkat edin, saatler bazan tehlikeli olur...

Önce bu söylediği sözlerden pek ürkmüştüm. Fakat zaman sevinçleri olduğu kadar korkuları da kuvvetten düşürür... Haftalar, aylar geçince ben de Uruguay'lı müşterimin söylediklerini unuttum.

Aradan bir sene geçti. Bir gün, Santa Katerina kilisesinin kayyumu dükkanına geldi. Kilisenin çan kulesindeki büyük saatte birkaç zamandır bir aksaklık seziliyormuş. Başpapaz, benim bir kere gidip saati görmemi istemiş... Aletlerimi yanıma alarak kayyumla birlikte yola koyuldum. Kiliseye varıp saat kulesine girdik. Loş merdivenlerden tırmanmaya başladık. Eh, yaş altmışı geçmiş... Kule dersenez tam doksân altı basamak... Üstelik gün de sıcak mı sıcak... Hele biz saçağa ve dam altına yaklaştıkça, damın güneş ışığında kızan bakırları orayı büsbütün cehennem haline getirmemiş mi? O kötü şartlar içinde saatin bir oda büyüklüğündeki kocaman makinesiyle tam bir saat kadar uğraştım. Havasızlıktan okadar yorulup bunalmıştım ki tamir işi bitince şöyle biraz tencem hava almaktan gayri bir düşüncem kalmamıştı.

Sokaktan kilisenin saatine bakınca akrebin ve yelkovanın takılı bulunduğu mihrerin tam yanında ufacık bir siyah delik görünür. Bu delik, aslında bir insanın rahat rahat gezebileceği kadar kocaman bir kapaktır. İşim bittiği için oradan kafamı çıkarıp biraz hava almaktan daha tabii bir şey olamazdı. Ben de öyle yaptım. Kafamı çıkardım ve şöyle derin derin bir, iki nefes aldıktan sonra aşağıya baktım. Meydanda ve sokaklardaki insanlar ufacık karıncalar gibi görünüyordu.

Bu esnada ensemde bir tazyik hissedince yelkovanın aşağıya inmeğe başladığını sezerek kafamı hemen çekmek istedim. Meğerse çok geç kalmamış mıyım? Kafam yarıdan ve ensemde bastırın yelkovanla aşağıdaki akrap arasında sıkışıp kalmıştı. Ellerimle yelkovani durdurayım dedim... Ne mümkün? Muazzam saat makinesini durdurmağa bir insanın kuvveti yeter miydi?

Aman Yarabbi!.. Başıma gelene bakın!.. Dünyada hiç kimsenin başına gelmedik bir şekilde akreple

Sinema

Turhan Bey

Hayatı:

Amerikalı kızların bir numaralı sevgilileri arasında olan bu genç aktör Otuz Martta Avusturyanın Viyana şehrinde doğdu. Babası Selâhattin Şultavi, annesi de Çekoslovakyalı Madam Frederikadır. Küçüklükten beri diyar diyar gezen Turhan 1940'da annesi ile birlikte Kaliforniyaya gitti. Gidishlerinin maksadı, Madam Frederika için hava tebdili idi. Pariste tanışmış oldukları bir avukat onlara Universal rejisörü Arthur Lubin için bir tavsiye mektubu vermişti.

Filmleri

Çekiz ay sonra Turhan bir mektep piyesinde kötü adam rolünü oynayınca Warner Bros. stüdyosunun gözünü çekti ve Errol Flynn'in Footsteps in The Dark filminde mühimce bir rol oynadı. Bundan sora Universal ile uzun birkontrat imzaladı. Bir müddet Maria Montez, Jon Hall ve Sabu ile birlikte renkli veekzotik filmlerde oynadı. Onu yıldız yapan âmil doğrudan doğruya Amerikalı kızlardı.

Turhan boyuna fena adam rollerine çıkıyor ve filmin sonunda mutlaka ölüyordu. Amerikalı kızlar buna daha fazla tahammül edemiyerek stüdyoyu bir mektup yağmuruna tutmağa başladılar. Genç Türkten hoşlanıyorlar ve onun filmin sonunda ölmesine tahammül edemiyorlardı. Bunun üzerine genç adam iyi ve sempatik rollerde görölmeğe başladı. Merel Oberon ile birlikte çevirdiği Nightin Paradise-Cennette Bir Gece filminde seyirciler onun öpüştüğünü ilk defa olarak gördüler. Bu sahnenin çevrilmesi de epeyi hengâmeli bir iş oldu.

Aşkları

Turhanı seyirci kızlar kadar Hollywood'lu kızlar da beğendiler. Genç adam bugün sinema payitahtının en gözde bekârlarından ve en çapkın erkeklerinden biridir. Birçok kızlarla gezip tozmasına rağmen, büyük aşklar da yaşamış denilebilir. Bunlardan birincisi Susannah Foster'dir. Son zamanlarda Avrupada Şan dersi alan genç kız bir zamanlar Turhan'la nişanlanmıştı, bile. Fakat sonradan nedense evlenmediler. Turhan Susannah'dan sonra Lana Turner'i sevdi. Fakat annesi, Lana'yi hafif ahlâkı bir kız olduğu için beğenmedi ve iki sevgiliyi ayırdı. Turhan son zamanlarda Linda Christian isimli bir yıldız namzedi ile pek fazla sevişti. Fakat ondan da bir netice çıkmadı.

yelkovan arasında gırtlığım sıkıla sıkıla ölecektim...

Bağırdım, çağırdım... Kimseye duyuramadım... Handiyse bayılcaktım ki birdenbire ensemdeki tazyik duruverdi. Birisi saati durdurmuştu. Nihayet yelkovan geri gitti ve ben de kafamı delikten çekince karşımda kayyumı buldum. Meğer adamcağız, benim ne olduğumu me-

rak etmiş, yukarıya çıkıp bakmak isteyince feci halimi görüp saati durdurarak yelkovani geri almış...

Ya bayım!.. İşte mukadderat saatini böylece görmüş bir adamım...

Ve tamir ettiği saatimi kapatıp uzatarak:

— Yüz lîret vereceksiniz monsinyore! dedi.

DİNAMİT & AŞK

Nakleden: A.B. CANGİL

keti bir ders istemez mi?
— O dersi vermeğe siz kendinizi hangi salâhiyetle memur ettiniz?
Herif yine içerledi:
— Birazdan düz yola geliyoruz... dedi. O zaman senin hesabını görürüm...
— Düz yola gelsek de hızı azaltacak değilim... Beni öldürürsen kamyon devrilir ve sen de havaya uçarsın...

Meraklandı:
— Neden uçarmışım?.

— Zira bu gördüğün kamyonu iki damacana Nitrogliserin denen namuzsuz bir su vardır. Fazla çalkalanmaya bile gelmez... Patlayıverir... Benim para taşıdığımı sana kim haber vermişse fena oyun oynamış... Ben şimdi hızla duruverirsem, damacanalara çalkalanır. Damacanalara çalkalanınca da öyle bir havaya uçarsın ki kıymığınızı bile bulamazlar... Ya şekerim, sen ne sandındı? Bizim Sanders şirketinin bu kırmızı kamyonlarına binmek, bayram yerindeki salıncağa binmeğe benzemez... Berbat iştir...

Bu sefer, bizim tabancalıda şafak atmıştı:

— Ne? dedi. Bu kırmızı kamyon mu? Dinamiti her zaman bununla taşırlar, bilmez miyim? Neye söylemedin önceden. Durdur da ineyim!.

Ben artık alaya başlamıştım:

— Yook... Böyle güzel güzel tanıştık da şimdi hemen kırığı kırmak mı istiyorsun? Bak bunu sana yaraştıramadım doğrusu... Halbuki ben de şimdi seni Blektov'n polis komiseriyle tanıştırmak istiyordum... Çok iyi adamdır... Onunla da ahablık edebilirsiniz.

Bu sözlerimi duyan haydut:

— Allah belânı versin! diye bağırdı. Öyleyse ikimiz de cehennemimiz boyluyacağız...

— Belki de cennete kabul olunuruz... Ne üzülyorsun... Çoluğun, çocuğun var mı?

— Yok... Yalnız bir kızkardeşim var?.

— Ha... Sakin o yanıma aldığım kız, senin kızkardeşin olmasın?

— Tastamam kendisi!.. Haydi dur bakalım...

Uzatmıyalım, herif canından da pek korkuyormuş... Blektov'n'a kadar tetiğe basamadı ve ben de kendisini götürüp nihayet şehrin komiserine teslim ettim...

Conni'nin hikâyesi burada bitmişse benziyordu:

— Peki kamyondaki damacana-lar ne oldu? diye soracak oldum.

(Arkası 14 üncü sayfada)

Conni Korner'in sinirleri çelik-tendir, diye yemin etsem basım ağrımaz. Hattâ daha doğrusu, galiba Conni'nin hiç siniri yoktu. Ben ona Kanada'da Uranyom cevheri bulunup da, dünyanın dört bir bucağından kopup gelen bütün ipsiz sapsızların Flin-Flon civarına akın ettiği sıralarda rastladım. Bu idam kaçaklarına hükümet göz yumuyor, maden şirketleri ise herifleri âdetâ şımartıyorlardı.

Ama Conni, doğrusu bu kötü insanlardan değildi. Askerliğini yapmış, sonra hayatını kazanmak için buralara gelmişti ve şimdi Sanders Maden Şirketinde kamyon şoförlüğü yapıyordu.

Conni'nin kötü huy denilebilecek bir tek âdeti varsa, o da hoşlanmadığı insanlara hemen yumruğu savuracak kadar gevsek bir omuz

yufkadır, bilirsin ya!.. Sonra bu kızın iriyarı, kapkara gözleri de vardı. Öyle bir tuhaf bakıyordu ki insana... O baktıkça içim bir acayip oluyordu benim... Uzatmıyalım, kendisine Blektov'n'a gitmek üzere olduğumu, yola çıkarken onu da yanıma alabileceğimi söyledim... Atladık kamyonu, koyulduk yola...

Doğrusu, yoleculuk hayli eğlenceli geçiyordu. Öyle tatlı tatlı konuşuyorduk, ki kâfir... Yanıma aldığımı bayağı sevinmeğe başlamıştım. Biz oradan buradan konuşurken hava da iyice kararmıştı. Bizim köhne kamyonun elektrik tertibatı pek iyi işlemiyordu. Otomobili yolda tutmakta pek zorluk çekiyordum. Hani yol diyoruz ya, artık bu memlekette nelere yol dendiğini sana anlatmıyalım... Gazetecisin, bizden, ça-ha iyi bilirsin helbet.

« Kamyonun basamağına çıktuktan sonra tabancayı kulağıma dayayıverdi. »

mafsalına sahip oluyordu. Yoksa kalbi hiç kötü değildi ve kendisiyle iyi uyuyorduk.

Bir gün, ondan, bana bir macerasını anlatmasını istemiştım:

— Senin bir dinamit hikâyesi varmış Conni!.

— Boğazım çok kuru!.. İslatmadan genemi açamam!.. dedi.

Bir şişe bira getirttim. Devirdi. Ancak ikincisinin sonunda boğazının kuruluğunu bir derecere kadar gidermiş olacak ki, dudaklarındaki bira köpüklerini kolunun yeniyle silecek:

— Ya, şu dinamit hikâyesi!.. diye söze başladı. Efendim, bu hikâye bir kızla başlar...

— Desene ki dinamitle aşk bir arada... Bizim okuyucular da bu geşit hikâyelere pek susamışlardır... diyecek oldumsa da, o sözümlü keserek bardağına tekrar bira doldurdu:

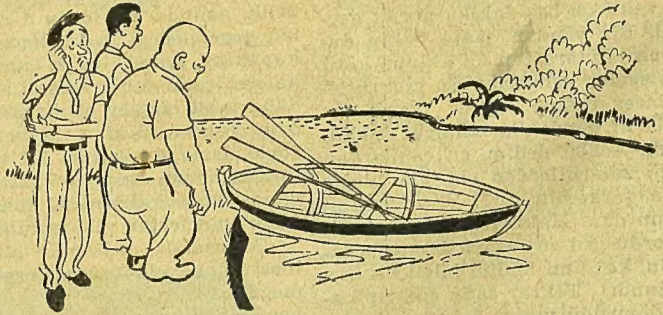
— Ya ya... Şu susuzluk ne berbat şey!.. dedikten sonra, ben yine bu meyhanenin şu köşesinde otuyordum... Kız da şuradaki masadaydı, diye devam etti. Kız dedi ki Klondayk'tan geliyormuş ve Blektov'n'a gidecekmış... Acaba onu, bizim kırmızı kamyonla götürebilir mi imişim? dedi. Ben, kadın ricasını hiç reddedemem... Yüreğim pek

Böylece gide gide Riverley'in hemen ardındaki yarlara gelmiştik. Uçuruma uçmamak için safi göz ksilmiştım... Bir ara kızcağız, az buçuk durup mola vermemizi istedi. Pekâlâ, dedim. Kamyonu inip biraz uzaklaştığı sırada ben de pipomu yaktım.

Tam bu esnada o da geri dönüyordu. Daha doğrusu, bir karaltı geri döndü, yani benden tarafa doğru geldi, fakat bu karaltının bizim kız olmadığını hemen anladım. Ortalık zifiri karanlıktı ama kızın, daha ileride bir atı yedeğinde getirdiğini de görmüştüm. Bana yaklaşan herif, kamyonun basamağına çıktuktan sonra Kolt tabancasını kulağının dibine dayayıverdi.

Bilirsin ya, hızlı gitmeğe bayılırım. Herif, tabancasını suratıma dayar dayamaz ben de derhal gaza basıverdim. Kamyon, ok gibi fırladı. Basamağı çıkan adam kapıya yapışmıyaydı uçup gidecekti ama tetik herifmiş. Tabancasını tekrar suratıma dikerek bir küfür savurdu. Bu esnada kamyon yıldırım gibi, bir tarafı uçurum, bozuk yol üstünde gidip duruyordu. Yani ya, yolun sağında, en dibi her halde elli metre-den aşağı olmuştun uçurum, ancak iki metre yanımdaydı. Herif taban-

Keskin Zekâ

Gelin bakalım keskin zekâlılar, şu meseleyi halledelim:

Üç adam bir gezintiye çıkar ve bir nehir kenarına otururlar. Karşı tarafa geçecekler ama, kenardaki sandal, yüz kilodan bir gram fazla taşınmıyor. Halbuki bu üç adamın biri 100 kilo diğer ikisi de 50 şer kilo. Şimdi bu üç ahab ne yapsınlar, nasıl etsinler de batmadan karşıya geçebilsinler. Haydi bakalım, gösterin kendinizi!.

Gegenki bulmacamızı göze bilen keskin zekâlılar, şüphesiz daha ilk satırları okurken horozun yumurtlayamayacağını aklletmişlerdir. Etmedilerse fena!..

Yavuz GAZETECİ

NE KABA ADAM-SIN..

DELİKANLI SEN KENDİ İŞİNE BAK YOKSA KAFANI KIRARIM.. ÇEK ARABANI.

17

HELE SEN HA-ZIRLANA-DUR..

SONRA NE YAPAR SAN YAP

BUNUN ACISINI ÇIKARA CAĞIM.

BİRAZ DIŞARI ÇIKAR MI-SİNİZ? SİZE BİRŞEY SÖYLİYECEĞİM.

SANDIKLARINIZIN NEREYE GİDECEĞİNİ ÖĞRENMEMİTÇİN PARA VERDİLER.

PEKİ.. SANA PARA VER-REN KİM?

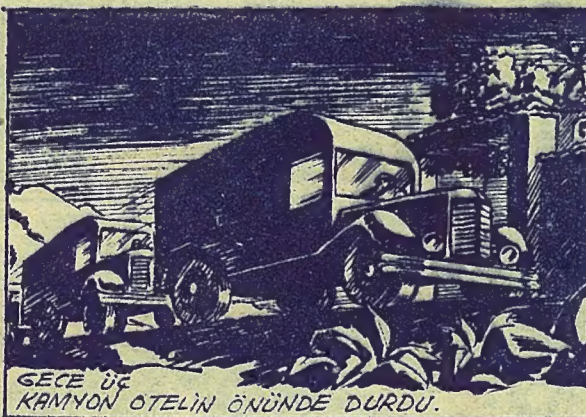
MANUEL PARDO İS-MİNDE BİR HAY-DUT..

EYVALLAH AKLIMA BİR ASLANIM.. ŞEY GEL-Dİ

PEK UZAĞA GİDEMİ-YECEK-LER.

ŞEFİMİZ PARDO BUNLARIN HAKKINDAN GELİR.

GECE ÜÇ KANYON OTELİN ÖNÜNDE DURDU.

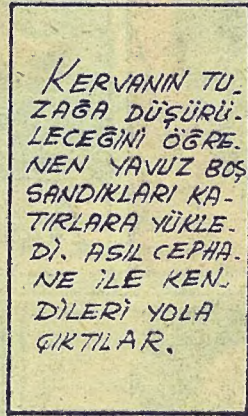

HAREKET İÇİN EMİR BEKLİ-YORUM

HAKKIN VAR KAP-TAN

ŞEFİMİZ MANUEL PARDO SİZİ CERRO DEL PASSO GELİY-DA BEKLİYOR RÜZ ASLANIM GELİYORUZ.

KERVANIN TU-ZAĞA DÜŞÜRÜ-LECEĞİNİ ÖĞRE-NEN YAVUZ BOŞ SANDIKLARI KA-TIRLARA YÜKLE-Dİ. ASIL CEPHA-NE İLE KEN-DİLERİ YOLA ÇIKTILAR.

BU YOLDAN GİDERSEK TUZAK-LARINA DÜŞECEĞİZ. ONLARI İSTEDİĞİMİZ GİBİ MAKİNELİ TÜFEĞE TUTABİLİRİZ.

MANUEL BİZİM SAHTE KERVANA HÜCUM ETTİ. HİDDETTEN QATLIYA-CAK NEREDEYSE DEMİRYOLU CİVARINDA LAR

SANDIKLARI BİR TRENE YER-LEŞTİRMEK VE ÖYLE YOLUNU-ZA DEVAM ETMEK LAZIM. İŞLER KÖTÜ

DİKKAT EDİN.. İSLİK ÇALINCA HEP BİRLİKTE HÜCUM EDECEĞİZ.

BİR TRENE İHTİYACIMIZ VAR. KÖTÜ İŞ İÇİN KULLANMIYA-CAĞIZ.

ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

NANI NE OL-
DUN NEREYE?

BRIKLE BATI-
YA KIZIL DERİ-
LİLERİN ARASI-
NA GİDİYORUZ..
GİDİP KIYAFET
DÜZME-
LYİM

17

NASIL BEĞENDİN Mİ
BRIK?

KOVBOY PERİSİ-
NE BENZİYORSUN!

BRIK, JAN VE NANI GARŞIYA
ALİŞVERİŞE ÇIKTILAR.

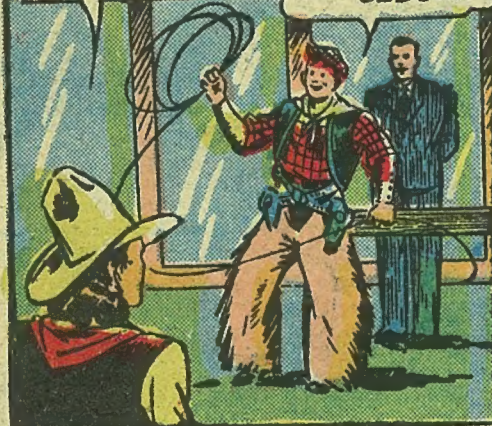
İNŞALLAH BİR
SİNEMA REJİSÖ-
RÜ SENİ GÖRÜP
ANGAJE ET-
MEZ

BEĞENDİN Mİ?
HEY GÖÇÜKLAR
BURAYA BAKIN

NANNİ.. HAY AL-
LAH.. BU NE
KILIK AYOL..

SİZİNKİNDEN ÖZEN-
DİM. BEN ARTIK
KOVBOY OLDUM.

HAYDİ GİDELİM
GÖÇÜKLAR.. DAHA
İKİ TABANCA ALA-
CAĞIM.

BÜ SEYAHATTE MA-
CERALARA SÜRÜKLEN-
MİYECEĞİMİZİ SANMI-
YORUM. AMA HİÇ TE-
CANIMIZ SIKILMAYA-
CAK..

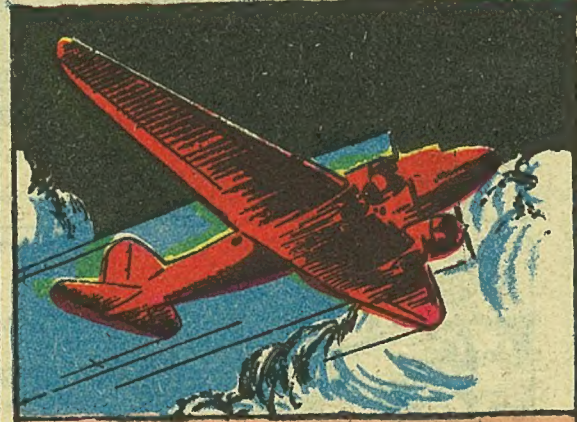
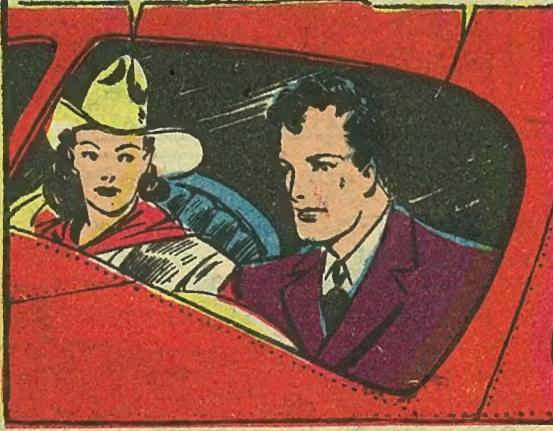
BÜYÜK BİR HAVADİSİM VARI
ULAŞTIRMA MÜDÜRLÜĞÜ TAY-
YAREMİZLE UĞUŞ MÜŞADESİ

MÜKEMMEL!
ÖYLEYSE HEP
BERABER UĞU-
YORUZ.

HERKES BAĞAJLARIYLA
UÇAĞA BİNDİ BRIK.

GÜZEL.. ÖYLE
İSE HAVALA-
NABİLİRİZ.

BÜYÜK UÇAK TATLI TATLI HAVA-
LANDI. VE BATIYA DOĞRU YÖNELDİ.

YENİ GÖÇÜCULARIMI-
ZA BRIK BRADFORDU
TANI TIRIZ.

BRIK BRAD-
FORD KI-
ZIL DERİ-
LİLERİN
ÇOK KIY-
MET VER-
DİĞİ...

BİR ESRARENGİZ BEBEGİN
PEŞİNDEDİR. BU BEBEK BİR DE-
FİNENİN ANANTARIDIR.

EFEENDİM, BU BAYANI DA TAKTİM
EDELİM.. BU DA BRIK'İN KARŞI-
OLACAK JAN... ARKASI VAR..

YILAN

17/33

KADIN

TİTANYA ÇOCUKLUK ARKADAŞINI İTHAM ETMEKDEN KORKAR.

GİDO YANILIYORSUN, BENİM AŞIĞIM
FİLAN YOK, BUNU SANA YEMİN EDE-
REK SÖYLÜYORUM. BAZI SESLER

İSİTTİĞİM İ-
ÇİN BURAYA
GEL-
DİM.

SEFİL, YALANCI!

GİDO
TİTANYAYI
ODADAN İTER.

ARTIK
SENİN YAPA-
CAK BİR TEK ŞEYİN
VAR...

YA ÖYLENİ?

BEKÂLA ANLAŞTIK!
YALNIZ KÜÇÜK KARDEŞİN
HİÇ BİR ŞEY BİLMESİN, NİZDA-
RIP OLUYOR.

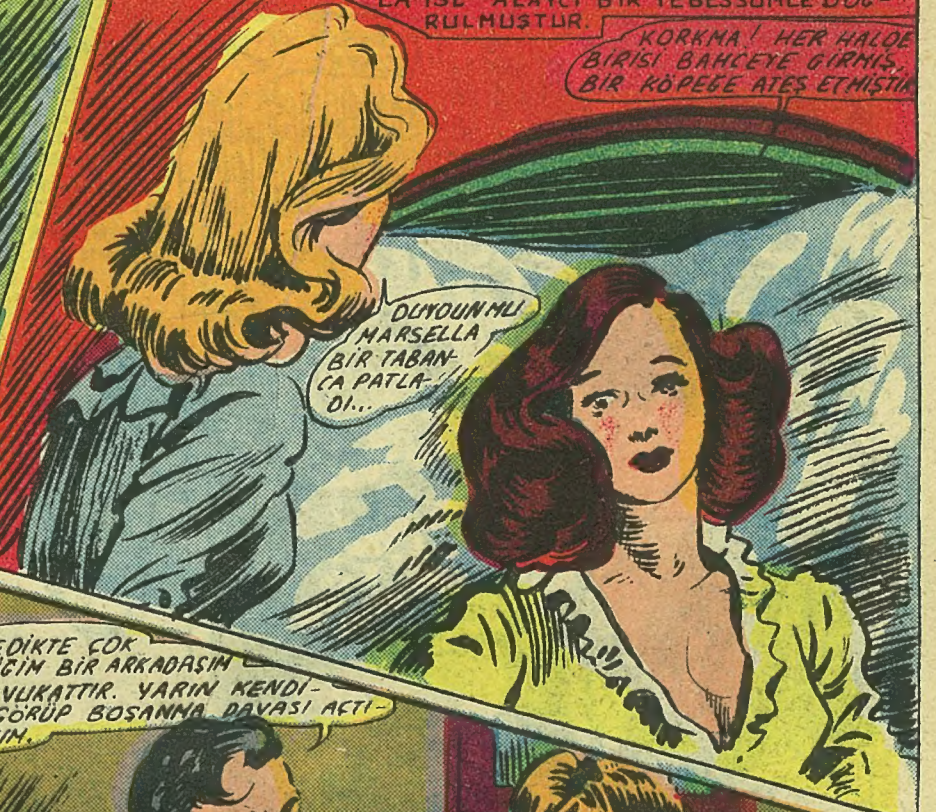
YA SEN VALLİYLE
PEK MEŞGUL OLLUYORSUN DEĞİL
Mİ?

KARISININ
DOĞDUĞU MES-
LUM EVE GEL-
DİĞİ GÜNDEN-
BERİ GİDO Tİ-
TANYAYI DERİN
BİR ASKLA SEV-
MEDİĞİNİ ANLA-
MIŞTI. DAHA
SONRA WALLİ-
Yİ TANIYINCA
HAYATINI ONA
BAĞLADIĞI İÇİN,
İÇİNDE BİR
GOCUNTU DUY-
DU. LAKİN BU-
NU VALLİYE BEL-
Lİ ETMEK İS-
TEHİYOR.

VALLİ İLE MARSELLA TABANCA SESİNİ DUYMUŞLARDIR.
VALLİ KORKUYLA YERİNDEN FIRLAMIS. MARSEL-
LA İSE ALAYCI BİR TEBESSÜMLE DOĞ-
RULMUŞTUR.

KORKMA! HER HALDE
BİRİSİ BAHCETE GİRMİŞ.
BİR KÖPEĞE ATEŞ ETMİŞTİ.

DUYDUN MU
MARSELLA
BİR TABAN-
CA PATLA-
DI...

VENEDİKTE ÇOK
SEVDİĞİM BİR ARKADAŞIM
VAR, AVUKATTIR. YARIN KENDİ-
SİNİ GÖRÜP BOSANMA DAVASI ACTI-
RACAGIM.

SENDE BE-
Nİ BU GİBİ
HAFİFLİKLERDE
BULUNACAK BİR
KADIN ZANNEDI-
YORSAN YANILI-
YORSUN.

İŞTE, SENİN MELEKTE GELDİ!
MESELEYİ İSTEDİĞİN GİBİ ANLAT!

NE OLDU GİDO?
TABANCA SESİ
DUYDUM!

SAYFAYI ÇEVİRİN

GİDO VALLİNİN BİTKİN HALİNİ GÖRÜNCE ONU
TESKİNE ÇALIŞIR.

HİÇ ÇANIM! TİTANYA BAHÇEDE BAZI SÜP-
HELİ SESLER DUYDUĞU BENDE BİR A-
DAM GÖRDÜM VE ONU KAÇIRMAK
İÇİN ATEŞ ETTİM.

İSABET ET-
TİMİ?

MARSELLA Ö-
NE DÜŞER. HE-
NÜZ SEYTANI
PLANI SONA
ERMİŞTİR.
O GİDONUN DA-
HA FAZLA SÜP-
HELENMESİNİ
İSTER. BU SÜ-
RETLE ONA
DERHAL BİR
CİNAYET İSLET-
TİRİP HAPSE
ATTIRMAK VE
BU SURETLE
DE İNTİKAMINI
ALMAKDIR.

MAALESEF HAYIR!

ÇOK SÜKÜR DEMELİSİN.
HİZMETÇİLER GLOKOYU
AKŞAM ÜZERİ BİZİM BAH-
ÇENİN ETRAFINDA DOLA-
SIRKEN GÖRMÜŞLER. SA-
YET BİZİM ÇOCUKLUK AR-
KADAŞINI VUR SAYDIN
ÇOK FECİ OLURDU!

17/34

HAYDI GİDİP
YATALIM. ÇOK SÜKÜR
BİR SEY OLMAMIŞ.
GİDO İLE TİTANYAYI
YALNIZ BIRAKALIM.

YA ÖYLEMİ? EVET
YALNIZ BIRAKALIM.

SEN KAFASI EZİ-
LECEK BİR YILAN-
SIN. GİDONUN KİS-
KANLIĞINI BİLDİĞİN
HALDE BURAYA SENİN
İÇİN GELEN GLOKOYU
TİTANYA İÇİN GELİ-
YORMLUŞ GİBİ GÖS-
TERDİN.

VALLİ SENDE
AZ SERSEM DE-
GİLSİN! BENİM BU
YAPTIKLARIM SENİ
NESİT ET-
MEK İÇİNDİR.

NE DEMEK İSTİYORSUN?

DÜŞÜN BİR KERE..
TİTANYA İLE GİDO
AYRILACAK OLURSA
SENİN İÇİN NE SAA-
DET! LİMİT KAPILARI
YENİDEN AÇILIR
DEĞİLMI?

VALLİ MARSELLAYI
KOLUNDAN TUTARAK
BAŞKA BİR KÖTÜLÜK
YAPMAMASI İÇİN ÇEKER.

ODALARINA GİRER GİRMEZ VALLİ ABLASINA
HUCUM EDER.

ARKASI VAR

Cesaret

Yazan: M. YAMAN

Birinci mevki kompartimanında dört kişiydiler. Herkes bindirilen deliden bahsediyordu.

Güçlü kuvvetli olan zavallı delikanlı birden çıldırmış. Hattâ köyden getirilirken arabacıyı az daha boğuyormuş. Adamcağını güç halle elinden almışlar.

Biletçi bunları anlatırken:

— Bu sefer de başımıza bir deli çıktı, diyordu. Yanındakiler zaptedemiyor. Kapıyı dikkatli kapatın.

Kimde uyku kalır! Gece yarısı dört yolcunun gözleri faltaşı gibi açıldı. Seslerini indirerek konuşuyor, koridorlardan birisi geçerken nefes bile almıyorlardı. Bunlardan birisi ihale işleri için Eskişehir'e gitmiş bir musevi, öteki zengin bir Ankaralı, beriki bir ihtiyar, dördüncüsü de büyük bir memurdu.

Yolun sıkıntısı yüzünden arkadaş olmuş, gundan bundan konuşuyorlardı. Bu deli korkusu çıkmadan önce ne kadar rahattılar.

Sabaha karşıydı. Bütün tiren yolcuları uyumuş gibi, dolaşan ve yerinden kımıldıyan görünmüyor, arasına lokomotifin düdük seslerinden ve raylar üzerinde kayıp giden vagonların gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu.

Birden kompartimanın kapısı açıldı. Yüzü ölü beyazlığında, gözleri belermiş, saçı başı perişan bir delikanlı içeriye girdi.

Onun böyle gülle gibi içeriye girmesi yolcuların yüreklerini ağızlarına getirmiş, köşelerine mihlanıp soğuk soğuk terler dökmeye başlamışlardı.

İçeriye giren, o, azılı deli idi.

Üç yolcunun içinde ilk kendini toplayan musevi oldu. Ne de cesur adammış. Deli daha etrafına bakınıp kimin gırtlığına sarılacağını bilmeden o haykırdı.

— Aranma kuzum. Allahını seversen otur karşıma. Hoş yeldin. Ne var ne yok bakalım. Nereye yidiyorsun? Yolculuk halî. Erkes ahbab olur.

Deli sırtarak konuşan bu adama kızgın kızgın baktıktan sonra haykırdı:

— Ben köye döneceğim. Beni nereye götürüyorlar? Ben deli değilim.

Musevi makaraları koyuverdi:

— Kim demiş sana deli. Aslan yibi adamsin. Yitme be. Durdur tiren. İn aşağıya.

Deli durakladı:

— Nasıl durdurayım? Koca tiren durur mu?

Musevi pencerenin önündeki im-

dat işaretinin halkasını gösterdi:

— Na be kuzum. Çekiver onu. Bir kaza oldu diye tiren hemen durursin. Düşündüğün şeye bak.

Deli musevinin öğrettiği bu akla hemen uyarak imdat aletinin halkasına asıldı. Haktaen tiren de zınk diye durdu.

Gece yarısı fenerli adamlar hat boyunda koşuşmağa ve vagonlardan vagona sesler gelmeğe başlamıştı. Musevi:

— Ayde, dedi. Tam sırası. Aç kapıyı.

Deli kapıyı açıp dışarıya fırladı. Dışarıya çıkar çıkmaz da kendisini arıyan iki muhafızı kollarına yapıştı.

İmdat işaretlerini muayene ede ede gelen kondüktörle biletçi ve şeftiren kompartimana gelip telin koptuğunu gördüler. Musevi hemen atıldı:

— Yirmi beş kâğıdı deliden isteyin be kuzum. Siz çocuk oldunuz. Az daha bizi boğacaktı.

Deli götürüldü. Teli kopartılan imdat aleti için delinin hesabına bir zabıt tutuldu. Dava da böylece bitti. İçî rahat eden üç yolcu birden museviye dönerek haykırdılar:

— Bravo, çok cesur bir adammışsın. Hem kurnaz, hem de cesur. Biz korkudan nefes bile alamazken siz bülbül gibi konuşup deliyi başımızdan savdınız. Aşkolsun vallahi.

Musevi bu tebrikleri güler yüzle kabul ettikten sonra:

— Teşekkür ederim, dedi. Yalnız benim sizden bir ricam var. Artık korku kalmadı. Bir dakika dışarıya çıkınız.

Ankaralı sordu:

— Çıkalm, çıkalm amma sebebi ne Moiz Efendi?

Musevi biraz sıkılarak, utancını gülümseme ile örtmeğe çalıştı:

— Çamaşır değiştirmek iltiza ediyor, dedi.

«Çamaşır değiştirmek iltiza etti!..»

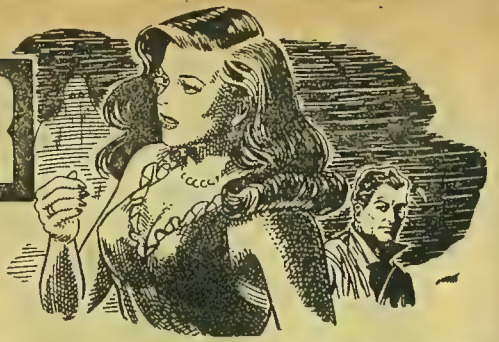
DIYANAYLA ŞEYTAN BAH. GEDE ONU TAKİP E. DİYORLARDI.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 17

Nihayet ağzından şu sözler dö-küldü:

— Şimdi boy aynasının karşı-sında bulunuyor. Perdeler bağlarından kurtulmuş bir müddet hafif hafif dalgalandıktan sonra marhem vazifelerini yapmak için pencereleri örtmüş. O üzerindeki mavi çiçekli beyaz robu çıkartıyor. Beyaz, kısa kombinezonuyla kalıyor. Aynanın içinden karyolaya bakıyor. Ressam ipekli pijamaları içinde uzanmış. Kumral saçları dağılmış. Memnun ve mesut gülümsemelerle genç ve güzel karısını seyrediyor. Gözlerin güzelliğinden hazzi onun gözlerinde yaşıyor. Fakat kadın uzun müddet dolaşmak istemiyor ve ona bu göz ziyafetini çok görüyor. Komütatörü çeviriyor. Bu karanlık içinde mahrem bir hisli duyuluyor, hafif, suh ayak sesleri...

Tuğrul başını hayretle muavini-ne çevirmişti. Delikanlı hasır kol-tuktan bir yana kaymış, durmadan söyleniyordu. Birden çam iğneleriyle dolu parlak kumlu yere yuvarlandı. Kollarını yana açtı. Bu sukuta rağmen dudakları kıpırdıyordu. Biraz uzakta yatan Ramses yerinden kalkarak delikanlıya yaklaştı. Korkunç başını onun yüzüne yaklaştırdı.

Refik: «Evet bana doğru geliyor. Yüzünü, çılgın yüzünü yüzüme doğru yaklaşıyor. Tatlı, çiçekli ağzından süzülen nefes beni yakıyor. Oh, oh Yarabbi. Nasıl anladınız bu biçare aşkı. Bana nasıl da merhamet ediyorsunuz. Size ölünceye kadar esir kalacağım. Oh Yarabbi, ağlatıyorsunuz beni. Siz bir melek-siniz. Siz... Siz silmeyin yaşlarımı. Ne kadar ağladığımı görünüz. Bu yaşlar saadetimin masum birer nişanesidir. Sizi seviyorum. Yeter, yeter artık.» diye söylenmişti.

Ramses korkunç ve sıcak diliyle yere yuvarlanan delikanlının yüzünü bir, iki defa yaladı. Köpeğin bu teması delikanlıyı çıldırtıyordu:

— Bir kere daha, bir kere daha o çiçekli ağzınızı öpeyim. Allah rızası için. Hayatım yolunuza feda olsun. Sızsız bir tek nefes bile almam artık.

Tuğrul:

— Hey, oğlum, kendine gel. Suratını köpek yalıyor. Sen kendini o güzel kadınla ağız ağıza sanıyorsun, diye söylenmek istedi.

Fakat ağzını açtığı halde sesi

çıkmadı.

Davranmak istedi. Kolları, bacakları oturduğu koltuğa bağlı gibiydi. Uzuvarları kafasının verdiği emirlere itaat etmiyordu.

Bu anda yanı başında Refik hiçkırıklarla ağlıyor ve yalvarıyordu:

— Oh gitme. Bırakma beni. Ben yaşamam artık. Ayırma kendini benden. Samiha, Samiha, Samiha ben...

Kendi hiçkırıklarıyla boğulan delikanlının sesi kesildi. Artık yattığı yerde fıkırdıyor, tencere kaynar gibi sesler çıkartıyordu.

Köpek gözlerini ona dikmiş, hayret etmiş gibi bakıyordu.

Tuğrul bir daha gayret etti. Fakat belinden aşağısı uyuturucu bir suya batırılmış gibiydi. Kendisinin kalçalarından aşağısının hissi kaçmıştı.

— Ölüyorum, diye düşündü.

Soğukluk karnına, midesine, ciğerlerine, kalbine kadar çıktı. Oradan gırtlığına dayandı.

Gözleri hâlâ görüyordu. Kulaklarından istimdat eden bu gözler de biraz sonra hareketini kaybetti. Bir köşeye dikilip kaldı. Yalnız dimağ, güç fakat hatıralarına sahip bir halde işliyordu. Sabık müdür:

— Bütün vücudum soğudu, dedi. Zehirlendim mi acaba. Fakat hiçbir sancı duymadım. Bu klorformun tesirine benziyor. Fakat uyumayorum da. Acaba sahiden iyi saatte olsunlara mı karışıyoruz. Vücudumu burada bırakıp başka yerlere gidecek, kuş gibi uçacak ve sadece göz görünmez bir beyin halinde mi yaşayacağım? Refik bu istihaleye dayanamadı dı öldü mü oğlan. Artık sesi çıkmıyor. Ağlamıyor da. O kadınla sarmaş dolaş olup eşek cennetine mi gitti? Bu değişikliğe ben

dayanabilecek miyim? Acaba acıyı sonradan mı duyacağım?

Tuğrul görmeğe çalışıyordu. Bütün vücudunun, hattâ gözbebeklerinin buz parçası gibi soğumuş olmasına rağmen görüyordu. Bir pencere gibi, sağa, sola dönemiyen bir pencere gibi yalnız karşısını görüyordu.

— İşte, işte beyazlı iki şey geliyor. Nedir bunlar. İnce uzun gölgeler. Ağır, ağır geliyorlar. Kayboldular, yine çıktılar Birisi geri kaldı. Öteki yürüyor. İşte yanımdan geçiyor. Kolumu kıpırdatabilsem yakalarım onu. Fakat vücudum yok benim. Kendimi hiç duymuyorum. Gönen bir dimağ halindeyim. Beyazlılar Refiği aldılar. Götürüyorlar. Gidiyorlar işte. Ağır ağır gidiyorlar. Kayboluyorlar. Ben yokluk içinde yalnızım. Kimildiyamıyorum. Acı duymuyorum. Ahrete mi intikal ettim?

Karanlık, artık bir şey seçemiyorum. Dimağım da soğuyor. Şimdi korkunç ağrılar, sancılar içinde can vereceğim? Yoksa verdim mi? İnsan böyle mi ölür. Bu kadar kolaysa bir şey değilmiş. İyi amma durup dururken neye ölüyorum? Refik neye öldü?

— 11 —

— Birisi aksırıyor. Ben miyim acap? Kolumda bir ağrı var. Sakat kolum sızlıyor. O ne o? Baykuş ötüyor. Ne de pis pis bağırıyor... Of bu sızı fena. Ne oldu bana. Bak gene aksırıyorlar. Ne de karanlık.

Tuğrul sırtının da ağrıdığını du-

— Daha hasır koltuklarda mıyım? Ben öldüm mü? Ama şimdi kendimi duyuyorum. Vücudum sıslıyor. Bakayım kimildatabilecek miyim kendimi? A... Kollarım yanlarıma doğru uzanmış. Bak kaldırdım elimi. Neredeyim. Gökyüzünü görüyorum. Yıldızlar parlıyor. Bir kuyunun dibindeymişim gibi. Yok. Kuyuda değilim. Bu yukarıya doğru uzanan şeyler selvi. Sahiden de selvi. İşte baykuş yine ötüyor. Beni buraya kim getirdi. Bak, bak selviler hafif hafif kımıldanıyorlar. Baykuş yine ötüyor. Burada ne isim var. Ben buz gibi olmuştum.

Bir aksırık daha duydu. Kendini zorladı. Başını çevirdi. Selvilerin aralığından yarısı kemirilmiş bir ay doğmuş ve yanında yatan Refiğin yüzüne çarpmıştı.

Detektif güclükle doğruldu. O turmağa muvaffak oldu. Etrafına bakındı. Mezarlıkta bulunuyorlardı. Selviler sinsî bir rüzgârla sallanırken aralarındaki kuru dallar çatırdayıyor.

Eski mezar taşlarının kaidelerine oyulmuş suluklara biriken nem bir beyaz cam parçası gibi parlıyordu.

Kimi devrilmiş, kimi yana eğilmiş birkaç mezar taşı.

Tuğrul miskin miskin yükselen aya doğru baktı. Yarısı kararmış, sıçkan yemiş gibi tırfillenmiş bir ay. Kendi kendisini aydınlatmaktan âciz.

Detektif:

— Buraya nereden geldik, diye söylendi. Refiği alıp götürmüşlerdi. Ben katılıp kalmışım. En sonra, bakayım ne oldu? Ha, gözbebeklerimi birer buzdan zıpzıp gibi duyuyordum. Tuhaf bir uykuya dalmak üzereydim. Demek uyudum. Beni de alıp getirdiler buraya. İyi ama kimler getirdi? Neden uyanmadım?

Bir aksırık daha duyuldu. Tuğrul yine Refiğe döndü. Elini uzatıp bileğinin üzerine elini koydu. Refiğin eli üşümüştü. Fakat normal bir sıcaklığı da vardı. Tuğrul onu biraz tartakladı:

— Hey, delikanlı. Davran baka-yım.

Onu bin güclükle uyandırdı. Kal-kıp oturmasına yardım etti. Delikanlı, şaşkın ve sersem bakınıyordu:

— Burası neresi?

— Orasını şimdi anlarız. Çabuk toparlan. Şafak söküyor. Bukadar kestirme yeter.

Refik bir şey anlamıyordu. Mezar taşlarına gözleri ilişince ürperdi. Tuğrula doğru başını çevirdi. Aynı zamanda inledi:

— Başım, başım çok ağrıyor.

— Senin de mi? Pek güzel. Zararı yok. Hava alınca geçer. Haydi kalk. Sen benden daha gençsin. Davran bakayım.

İkisi de başları, yanları, belleri ağrıyarak, tutuk dizlerinin üstüne kalktılar. Kol kola girmeleri icap etti. Halsiz adımlarla üzerinde yatıkları set gibi yerden bir keçi yoluna indiler. Yavaş yavaş mezarlık arkalarında kaldı. Şimdi önlerinde bayır aşağı, dünyanın en güzel manzarası uzanıp gidiyordu. Marmaranın gözle görünen kısmı yer yer sis-lere bürünmüştü. Güneş doğmadığı halde kavuniçi bir aydınlıkla beliren Adalar derin ve sessiz uyuyorlardı.

(Arkası var)

Refik koltuğundan yere kay-maya ve bir yanda da hayalâ-ta dalmaya başlamıştı.

Yarak omuzlarını kıpırdattı. Biraz durdu. Kafasını zorladı. Hatırlıyordu:

İNTİHAR EDEN Adam

Nakleden: Oğuz TURGUT

Tâ uzakta şehrin yollarındaki elektrikler bir sıra inci gibi parıldıyor ve nehrin kenarlarında ki rıhtımları aydınlatan sokak fenerlerine kadar uzanıyordu. Bu inci sırası, rıhtımların altında sessiz hisiltılarla akan nehir sularında akisler, dalgalanan, sallanan ve uzayıp kısalan iltimalar husule getiriyordu. Suyun üstüne koskoca bir el gibi kapanmış olan köprünün öte u-cundan büyük şehrin uğultusu akse-di-yordu.

Birden, karanlıklar arasından ki adam belirdi. Dönüp, üstünden bir tramvay geçen köprüden tarafa bak-tı. Sonra ansızın fena halde telaş-lanmışçasına irkildi.

İlerisinden doğru yavaş yavaş ve sürüklenen adımlarla gelen bir bi-gare görmüştü. Bu zavallı, fenerden fenere ulaştıkça durup dinlenmek için demir direklere dayanıyordu. Elektrik lâmbalarından süzülen ışık altında üstünün başının parampar-ça ve halinin pek perişan olduğu görülmüyordu.

Bu adam, bir müddet, hışıl hışıl akan suları seyrettikten sonra sü-rüklenen adımlarla rıhtımın kenarı-na doğru ilerledi. Bir an elleriyle yüzünü kapadı. İleriden kendisini gizliden gizliye kolluyarak:

— Durun! Ne yapıyorsunuz?.

Diye bağırarak adamı duymamıştı bile... İçer acısı bir feryat salıvere-rek kendini rıhtımlardan aşağıya atmış, yarı beline kadar sulara gö-mülmüştü.

Onu gözliyen ve kendini ne-hre atmasına engel olmak isteyen adam, bu hali görünce hemen sırtından ce-ketini ve yeleğini çıkarıp yerlere fırlat-tı. Bacaklarının bütün süratiyle koşup rıhtımın orasına seğırtti ve sonra henüz suların yutamadığı bi-gareye doğru atlayarak bir, iki a-dımda zavallıya yetişti. Kollarından tuttuğu adamı soluk soluğa rıhtıma doğru çekip sürüklemeye başladı. Öteki, hemen hiç mukavemet etmi-yor, hiçbir şey de söylemiyordu. Böylece rıhtımlara varınca kurtarıcı, biçareyi tutup rıhtım merdiven-lerine iterek havalandırdı. Kendini de zorlukla oraya çekti ve nihayet beraberce rıhtımın üstündeki kaldı-rıma çıktılar.

Adam, paramparça esvapların-dan sular akarak yere büzülüp kal-mıştı. Omuzları ve bütün vücudu tır tır titriyor, dişleri birbirine vur-u-yordu.

Kurtarıcı, önündeki ümitsiz bed-bahtın bu haline acıyan gözlerle ba-karken, kendisinin de sırlıklam olduğunu ve üşüdüğünü düşünmez göründü. Elini ıslak pantolonunun cebine atıp çil çil bir avuç bozukluk para çıkardı:

— Al gunları!, dedi. Nedir bu böyle?. İnsan hemen için en kötü çaresine mi sarılır?. Ne sanıyorsun yanı?. Hayat bu... İnisi de olur, yi-kuşu da... İşlerin şimdi fena gidi-yorsa, helebbte er geç düzelecektir!. Kendine gel!. Ümidi elden bırak-ma!.

Sudan kurtardığı adam, kendisi-

ne uzatılan paraları alırken ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemedi. Fakat bütün şükranını belirten gözlerle kurtarıcısını süzdü. Sonra bir, iki teşekkür sözü mırıldanarak hızlı a-dımlarla oradan uzaklaştı ve karan-lıklarda kayboldu...

On dakika sonra, suların üstüne bir el gibi uzanan köprünün altında iki adam çömelmiş konuşuyorlardı. Burası zifiri karanlıktı ve göz gözü

görmüyordu. Yalnız aralarındaki hafif fısıltılar duyuluyordu.

— Biraz dur da şu ıslak palaspa-releri sıkıp sarayım. Kuru elbisele-rini giydin mi?.

Karanlığın içinden, öteki fısılda-dı:

— Giydim, giydim!. Çabucak sıkıp sularını akıt da bağla!. Corc, bu seferki işten elimize ne geçti?.

Arkadaşı cevap verdi:

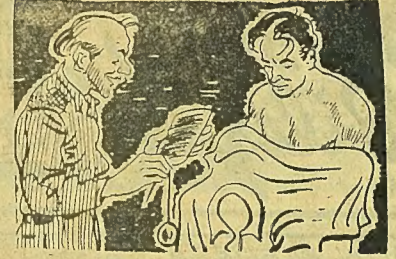
— Fena değil... Bir altın köstek-le saat...

— Başka?.

— İçinde on İngiliz bulunan bir cüzdan...

— İyi... Bu, bu akşam dördüncü değil mi?.

— Öyle ya... İki gümüş saat bir altın köstek... Sonra üç de cüzdan!. Şimdi bu dördüncü cüzdandakiyle beraber şöyle böyle 30 lira nakdimiz var...

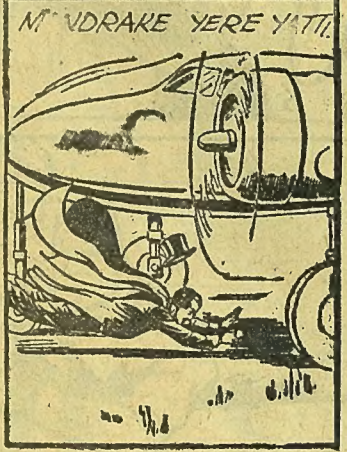
— Ben sana söylemedim mi Corc?. Bu iş en ziyade cumartesi akşamları söküyor!. Cumartesileri herkes haftalığını alır... Ama er-tık yarın sulara atılmak sırası sen-de Corc!. Sen intihar edersen, ben de heriflerin ceketlerini boşaltırım. Birkaç gün böylece dinlenmiş olu-rum... Yoksa sulara gire çıka zatür-rieye yakalanacağım diye ödüm pat-lıyor...

MANDRAKE
SİHİRBAZLAR KRALI
HAYALET TAYYARE

O DA DÖNDÜ.
BENİ TAKİP EDİYOR

M'NDRAKE YERE YATTI.

MANDRAKE-NİN EZİLME-SİNE AZ KAL-DI... YUVAR-LANDI KAÇTI.

KALK MANDRAKE!. SENİ ÖLDÜRMEK İSTEDİLER.. BİR YERİNE BİRŞEY OL-DU MU?

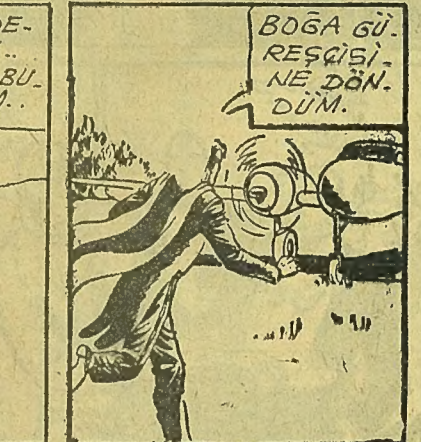
BENİ KİM ÖLDÜRMEK İSTİ-VECEK? DİREKSİYONDA KİM-SE YOK. TAYYARE BOM BOŞ

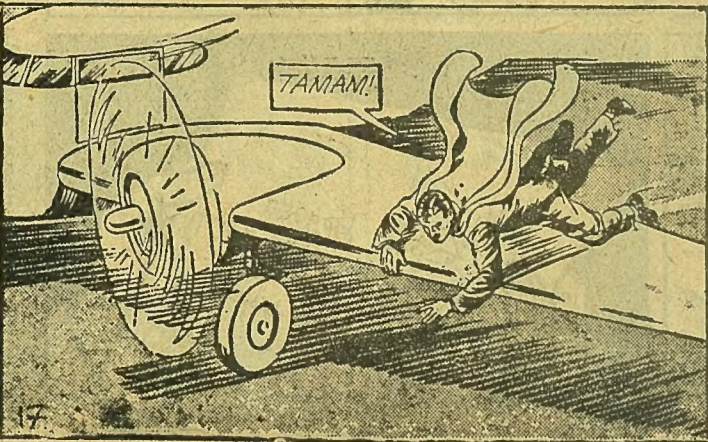
MANDRAKE.. YİNE DÖNÜ-YOR.. ÜZERİMİZE GELİYOR.

SEN YAL-NIZ KAL-MA.. SEN DE GEL. MÜNAKAŞA EDE-CEK VAKİT YOK.. ÇABUK ÇEKİL BU-RADAN CANIM..

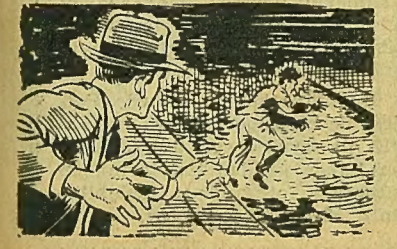
BOĞA GÜ-REŞÇİSİ-NE DÖN-DÜM.

TAMAM!

MANDRAKE PERVA NELERDEN SAKINARAK BİR KANADA TUTUNDU. TAYYARE MEY-DAN BOYUNCA İLERLEMESİNE DEVAM ETTİ. PEK TE HAYALE-TE BENZEMİYOR YA BAKALIM NEDİR?

TILSIMLI Bilezik

KARA ALI

MAYMUN ELİ

(3 üncü sayfadan devam)

— Aman Allahım... Bu, oğlum galiba... dedi.

Kapıya atılan kadın tokmağı bir türlü geviremiyordu. Kapı kilitlenmişti.

Bir sandalye aldı, üstüne çıktı. Sürgüleri çekerek açacaktı.

Baba, kadının yarı çılgın bir hale geldiğini görünce biraz evvel fırlatıp attığı maymun elini atılıp aldı ve:

— Dirilen ölünün tekrar mezara gitmesini istiyorum... diye haykırdı. Kapının vurulması birdenbire durdu...

Ana bu çağda kapıyı açtı. Keskin, soğuk, dondurucu bir rüzgâr içeri doldu.

Uzakta birkaç köpek havlıyor, rüzgâr çılgınca esiyor, kar yağıyordu. Başka hiçbir şey yoktu.

BİNBİR ROMAN

Türkiyede bir eşi daha olmayan en zengin ve modern roman ve hikâye mecmuasıdır. Bınbir Romandaki hikâyeler ve romanlar dünyanın bu sahadaki en güzel eserleri arasından seçilir. Bu güzel mecmuayı arkadaşlarınıza da tavsiye ediniz.

DİNAMİT VE AŞK

(6 ıncı sayfadan devam)

— Hangi damacanalar?. dedi. A-yol kamyonda nitrogliserin filân değil, sahiden 75 bin dolar vardı.

— Vay canına!. Müthişsin be Conni... Peki kızı bir daha gördün mü?.

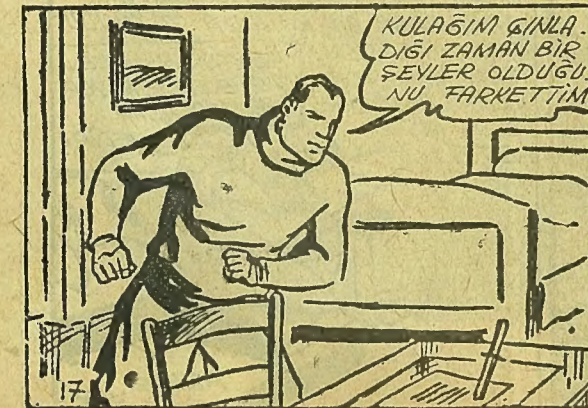
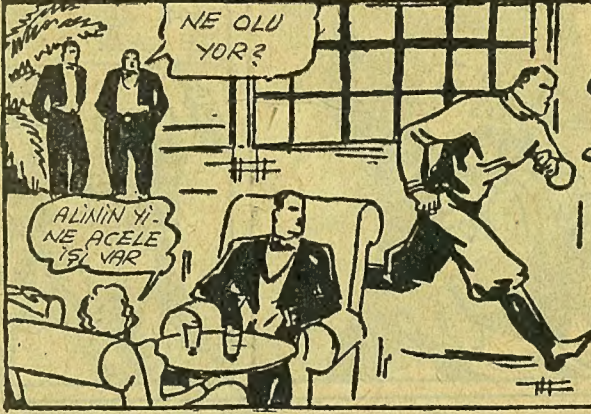
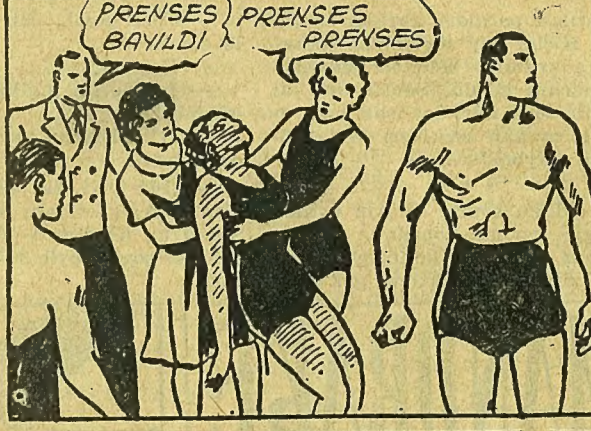
— Gördük tabii... Ertesi günü yakalayıp getirdiler. Bana: «Kam-yona binen kız, bu mıydı?..?» diye sordular. Ben de hayır dedim... Üç ay sonra da Mabel'le evlendik... Gayet mükemmel bir ev kadını oldu. Meğerse o haydut herif, Mabel'in üvey ağabeyi imiş ve kızı da korkutup fena yollara sevketmeğe çalışmış kardeşim... Garson!. Bir şişe daha getir... Şu boğazımın kuruluğunu bir türlü gideremiyecğim be!.

YILDIZ

İNGİLİZ FİLM STÜDYOLARI-
NA MUHABİR YOLLADI!.

YILDIZ MECMUASI İngiliz film stüdyolarına muhabir yollayan ilk Türk mecmuasıdır. Karavan, İki Ruhlu Kadın, Yılan Kadın, Seytanın Kızı gibi me-mleketimizde haftalarca oynayan filmlerin Patricia Roc, Stewart Granger, Margaret Lockwood, James Mason, Jean Kent gibi sevilmiş artistlerini yakından tanımak, onların en son, en güzel resimlerini görmek, hayatlarını öğrenmek isterseniz bugünden itibaren siz de YILDIZ okuyucuları arasına katılınız

Bu hafta çıkan Yıldızda Patricia ile bir röportaj vardır. YILDIZ da ayrıca son dünya sinema haber ve dedikodularını, en enteresan fotoğrafları bulabilirsiniz. Flyatı 35 kurustur.

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE!

İTALYAN VATANSEVERLERİ BİR ATEŞİN ETRAFIN-
DA AÇLIKTAN KIVRANIP
DURUYORLARDI

ARKADAŞLAR! ALLAH
BİZE ACIDI. YİYECEK
CEPHANE VE YENİ
DOSTLAR KAZANDIK

İTALYANLAR YENİ GELEN-
LERİ KUCAKLADILAR. SE-
VİNGLERİNDEN ZİPLİYOR
DUNUYORLARDI.

SİLÂH VE CEPHANE OL-
MASI GAYET MÜHİM. OVA-
YA İNER BASKIN
YAPARIZ

MİŞELİN YARALILARA BA-
KARKEN ALEN VE FRANÇES-
KO YENİ PLANLAR YAPMAĞA
BAŞLADILAR.

BU SIRADA KURZ VE ADAM-
LARI DAĞIN ÜSTÜNE ÇIKTILAR

KURZ ADAMLARININ
YANINA DÖNDÜ.

İKİNCİ YOLDA KOL BEKLE-
YEN ALMAN ASKERLERİ
DE GERİ GELDİLER.

NE İŞ BU YA-
HU? KUS-
OLUP UÇMA-
DILAR YA

DAĞA
TIRMAN-
DILAR.
ATEŞ AÇ-
TIK. BİR
KİSMİ YA-
RALANDI.

YİNE ELİMDEN KUR-
TULAMIYACAKLAR. BA-
NA HABER GETİREN
SERSERİYİ BULUR ZAR-
LA SÖYLETİRİM.

KURZ ŞEHİRE DÖNÜNCE SA-
ĞA SOLA KUDURMUŞ GİBİ
EMİRLER SAVURMAĞA BAŞ-
LADI

ROLAN İLE MARSEL ŞEHİR
KENARINDA BİREVE YERLEŞ-
TİLER. BURADA RAHAT EDE-
RİZ MARSEL.. BİZİMKİLERE
HABER VERMEK İÇİN YOLA
ÇIKMALIYIM.. OLMAZ MI?

BU SIRADA KAPI ÇALINDI

BU DA NE? BU ŞE-
KİLDE KİMSE KA-
PI ÇALMAZ.. ALA-
CAKLILAR GİBİ..

EŞİKTE İKİ ALMAN ERI GÖ-
ZÜKTÜ.

SENİ SAYIN KO-
MUTAN KURZ
İSTİYOR..

ROLAN MARSELİN YANINA DÖN-
DÜ

KOMUTAN ÇAĞI-
RIYORMUS.. ME-
RAKLANMA ŞİM-
Dİ GELİRİM..

SENİ DÜŞÜN-
MEK BANA

EN BÜYÜK
KUVVET OL-
CAK. SEN DE
BENİ DÜŞÜ-
NECEK Mİ-
SİN?

BENDEN FAZ-
LA ŞEY İSTİ-
YORSUN ROLAN

BİLİYORSUN Kİ
BEN HÂLA AN-
DREYİ SEVİYÖ-
RUM. SANA DA
ÖLÜNCEYE KADAR
MİNNET DUYACA-
ĞIM

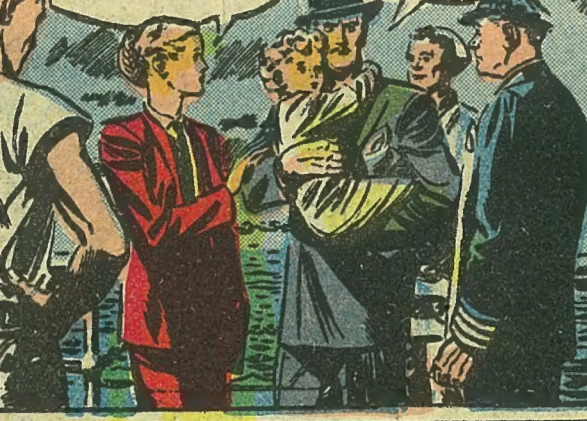

NAT PINKERTON

YAPACAKLARINIZI BİLİYORSUNUZ KAPTAN.. BİZ GİTTİKTEN SONRA MUHABERE ETMENİZE LÜZUM YOK. NEREYE GİDECEĞİMİZİ YALNIZ SİZ BİLİYORSUNUZ. SİZE İTİMADIM VAR. TEŞEKKÜR EDERİM EFENDİM... KAYIK HAZIR.

DUR DEREK.. MAK GİYE JEDA ETMEDEN GİDEMEYİZ.. TABİT.. ONU BURAYA ÇAĞIRTIR MİSİNİZ?

KAPTAN TAYFA MAK GİYE ÇAĞIRTTI. MAK Gİ ÇOCUĞU ÇOK SEVİYORDU AYRILMAK GÜÇ GELİYORDU.

GİTSEN İYİ EDER SİN.. HASTA OLDUGUMU SÖYLE BİR BAHAANE UYDURUVER.. O ÇOCUĞA VE DA ETMEYE DAYANAMAM BEN.

VAH VAH! NESİ VAR?

VAH VAH.. NEYSE BEKLEYEMİYECEĞİZ. SELAM SÖYLE.

NASILSIN? YEMEK YEMİYECEK MİSİN?

ARTIK BİRAZ NEŞELEN CANIM. ÜZÜN TUNÜ GÖREN GİDENİN BİRKADIN OLDUĞUNU SANIR.

SUSUN.. KİM AĞZINI AÇAR SA GE NELE RİNİ KIRACAM.

TUNUSTA.

TALİHİM AÇIKMIŞ.. İŞTE LORELAY.

STARLOKLAR HERHALDE MİSAFİR İSTEMEZLER. AMA BENİM YATA GİR. MEM SAAT BİR SAN. DAL GELİYOR.

MERHABA ANBAP.. DÖNÜŞTE BENİ YATA GÖTÜRÜR MÜSÜN? YATIN SAHİBİNE VERİLECEK MÜHİM BİR HABERİM VAR..

YOK CANIM.. SEN KİM SİN?

BU SİRADA BİR HAVA ALANINDA BİZDE HAZIR. ZİRİZ. HAYDI ELEN..

MAALESEF İSMİM VE GE TİRDİĞİM HABER YALNIZ STARLOKLARI İLGİLENDİRİR. BENİ YATA GÖTÜRÜR MÜSÜN?

ONLAR BİR SAAT EVVEL UÇAKLA GİTTİLER

ÖYLE Mİ? BENİ ÖYLEYSE KAPTANA GÖTÜR..

KAPTANIN EMRİ VAR.. GEMİYE HİÇ YABANCI ALINMIYACAK..

PEK ÂLÂ ÖYLEYSE. İŞTE KÂĞITLARIM. STARLOKLARLA ÇOCUKLARININ SAADETİNİ İLGİLENDİREN BİR İŞ BU..

DEMİK O YAVRUDA İŞE KARIŞINOR.. ÖYLEYSE BUYURUN GİDELİM.

ARKASI VAR.